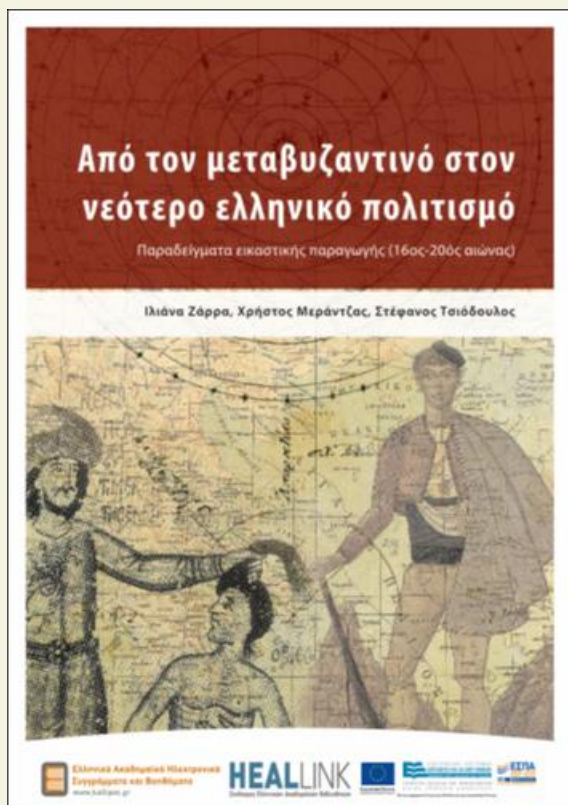

ΜΕΤΑΔΕΔΟΜΕΝΑ

Τίτλος: Από τον μεταβυζαντινό στον νεότερο ελληνικό πολιτισμό

Υπότιτλος: Παραδείγματα εικαστικής παραγωγής (16ος-20ός αιώνας)

Γλώσσα: Ελληνικά

ISBN: 978-960-603-046-8

Θεματικές Κατηγορίες: ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΕΣ, ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

Λέξεις-κλειδιά: Μεταβυζαντινός Πολιτισμός / Κοσμική Ζωγραφική Οικιών / Νεοελληνική Τέχνη / Κοσμολογικά Θέματα του Χρόνου / Σχέσεις Εκκλησιαστικής και Κοσμικής Ζωγραφικής

Βιβλιογραφική Αναφορά: Μεράντζας, Χ., Ζάρρα, Ι., & Τσιόδουλος, Σ. (2015). Από τον μεταβυζαντινό στον νεότερο ελληνικό πολιτισμό [Προπτυχιακό εγχειρίδιο]. Κάλλιπος, Ανοικτές Ακαδημαϊκές Εκδόσεις. <http://dx.doi.org/10.57713/kallipos-979>

Περίληψη

Στην παρούσα εργασία προσπαθούμε να εξετάσουμε, αναλύουμε και ερμηνεύσουμε με τα μεθοδολογικά εργαλεία της πολιτισμικής ιστορίας, της ανθρωπολογίας και της ιστορίας της τέχνης, με την επεξεργασία τριών παραδειγματικών περιπτώσεων στις οποίες αντιστοιχούν έντεκα κεφάλαια και για ένα χρονικό διάστημα τεσσάρων αιώνων (16ος-19ος αι.): α. τους σταδιακούς μετασχηματισμούς της ζωγραφικής μεταβυζαντινής παράδοσης χάρη στην όσμωση με τον περίγυρό της και τη νέα κοινωνικο-πολιτική και οικονομική πραγματικότητα που αναδύθηκε, αφομοιώνοντας εικαστικά στοιχεία της σύγχρονης της ευρωπαϊκής και οθωμανικής κουλτούρας, στοιχεία που παρουσιάζουν αισθητικό ενδιαφέρον και τα οποία διέφυγαν όχι μόνο τον κύκλο των θεμάτων της, την τεχνοτροπία της, αλλά και το διάκοσμό της, β. την κοσμική ζωγραφική οικιών της Μακεδονίας ως στοιχείο της πολιτισμικής δραστηριότητας του αστικού κόσμου, σε μια προσπάθεια ανάδειξης του φαινομένου της διακοσμητικής ζωγραφικής,

με την εξέταση των μορφολογικών και τυπολογικών χαρακτηριστικών των κοσμικών τοιχογραφιών σε οικίες που μας επιτρέπουν να εντάξουμε τις τοιχογραφίες σε ευρύτερες διακοσμητικές ομαδοποιήσεις, στο πλαίσιο μιας εικαστικής γλώσσας η οποία αναπτύχθηκε στους κόλπους της οθωμανικής αυτοκρατορίας, αλλά και την κοινωνική και ιδεολογική λειτουργικότητα του διακοσμητικού φαινομένου, γ. αναπαραστάσεις του χρόνου που αποκαλύπτουν νέες όψεις τόσο του ανθρωπολογικού όσο και του εκκλησιαστικού χρόνου, οι οποίες αναδεικνύουν τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της μεταβυζαντινής κοινωνίας, ιδωμένης μέσα από το πρίσμα της ιστορίας των ιδεών που τις συγκροτούν. Ζητούμενο στην ουσία είναι η ίδια η κοινωνία και ο τρόπος με τον οποίο ο χρόνος στις ποικίλες του εκφάνσεις ενσωματώνεται στη συνείδησή της, προσδιορίζοντας την ίδια της την πραγματικότητα. Η θεώρηση εδώ του ανθρωπογενούς χρόνου εστιάζεται στη χρήση και τη βίωσή του από τις προβιομηχανικές κοινωνίες.

